

SWING GIANTS – PHOTO GALLERY

During the earlier era of Montmartre Jazz House, St. Regnegade, Copenhagen - or even in the more prestigious Danish provincial jazz clubs - it was not uncommon to run into an evening featuring some of the US trailblazers and jazz giants.

Please find below a glimpse of the past from the 1960-70'ties. For instance, one of several visits, where Benny Carter and Harry "Sweets" Edison teamed up with expatriate Ben Webster (living in Copenhagen) and the local, yet highly experienced, band of Arvid Meyer. Magnificent music.

JAN PERSSON was on the right spots at the right moments and shot a lot of excellent photos, of which he has kindly allowed Little Beat (October 7th 2014) to exhibit the following. Also, our thanks to Per Møller Hansen for his assistance.

Jazz is of course sounding different today, and it lies within the nature of the music form that it must constantly change its mode of expression. But beware; don't overlook the fact that not too many musicians have ever made greater impact on jazz than these American veterans.

Recording studio 1965: Ben Webster, Niels Jørgen Steen (piano), Arvid Meyer (trumpet), and Hans Nymand (drums)

John Darville (trombone), Bill Coleman, Arvid Meyer (trumpet), and Jesper Thilo (tenor sax)
at Copenhagen Central Station on September 27th, 1968

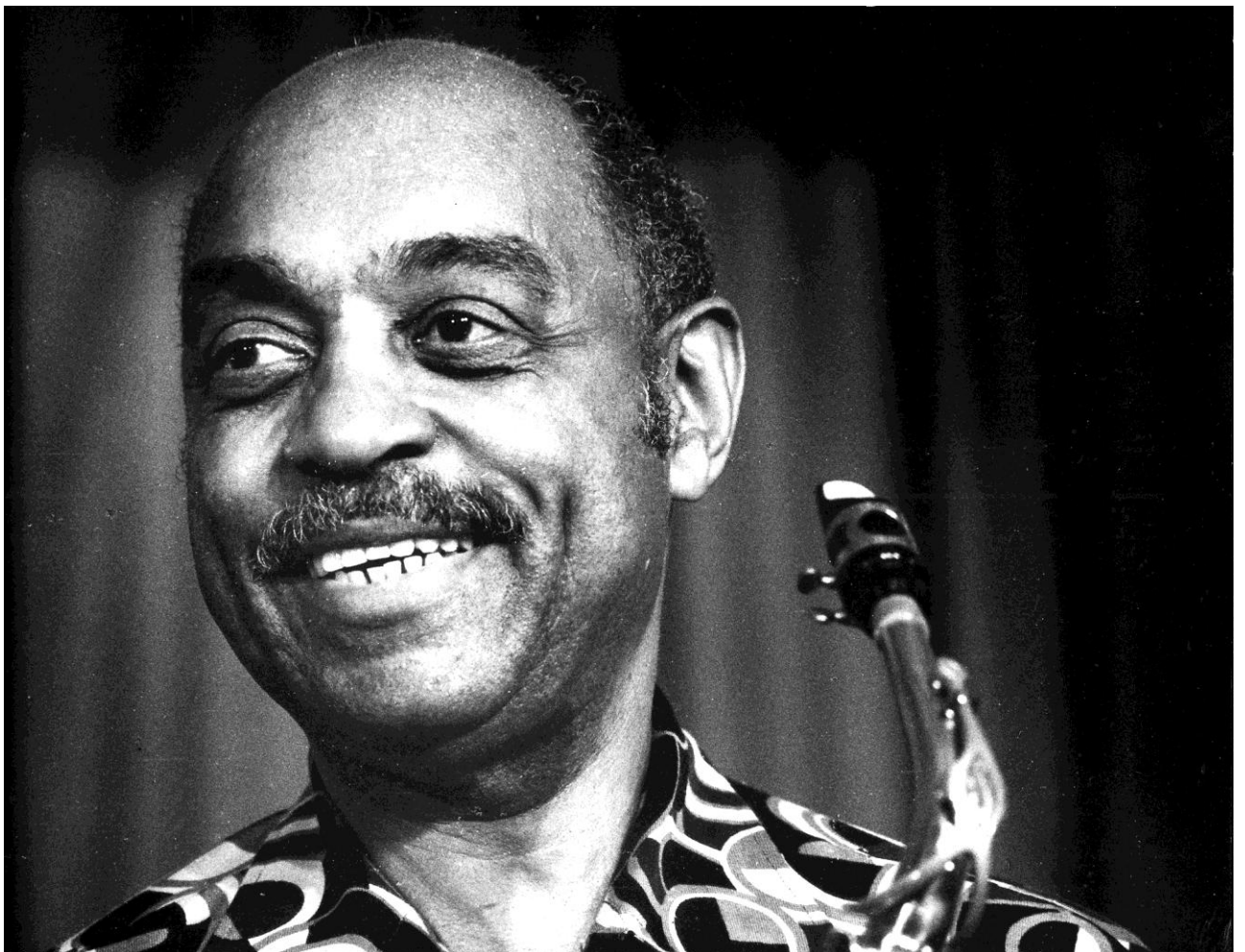
Ben Webster and Per Møller Hansen at a Denmark State Radio transmission from "Næstved Jazzklub" 1973

Arvid Meyer

Arvid Meyer and Harry "Sweets" Edison

Benny Carter, "The King", one of the most respected and important jazzmen of all times

Arvid Meyer and Benny Carter

Harry "Sweets" Edison, Benny Carter, Ben Webster, and Hugo Rasmussen (bass)
at the "Jazz Beat" Club, Holbæk, May 22nd, 1973

Harry "Sweets" Edison, Benny Carter, Hans Nymand (partly hidden), Ben Webster, and Hugo Rasmussen

Tutti: John Darville, Arnvig Meyer, Harry "Sweets" Edison, and Benny Carter

For de danske læsere:

Det er måske på sin plads at ihukomme et par iagttagelser, der involverer dette galleris ikoner.

Eksempelvis fra besøget i 1973, hvor ovenfor viste blæsergruppe bl.a. spillede i "Montmartre", St. Regnegade, inkl. Ben Webster, Jesper Thilo, Niels Jørgen Steen, Hugo Rasmussen og Hans Nymand. Storslået musik.

Efter at orkestret var kommet godt i gang og havde fundet solidt sammen i det fælles musikudtryk, nåede man frem til en melodi, hvor Hugo Rasmussen blev lanceret med en solo. Da han var færdig med sin indsats, og gled tilbage i akkompagnementsrollen sammen med resten af rytmegruppen, der swingede solidt, vendte Sweets Edison sig om, gik et par skridt hen mod Hugo og trykkede et stort, langsomt kys på hans pande. Hugo storsmilede som et illumineret juletræ, var stolt som aldrig før og vaskede ikke sit kontrafej i en hel uge.

I august 1980 var Benny Carter i København på et af sine utallige besøg. Der var kommet et par dages engagement i stand i "Sluk-Efter" i Tivoli, hvor Carter musicerede sammen med Kenny Drew, Ed Thigpen og Jesper Lundgaard. Desuden skulle gruppen indspille for Karl Emil Knudsen/Storyville. Som den selvskrevne leder og elegante verdensmand Carter nu engang fremstod på helt naturlig vis, annoncerede han repertoiret.

Første aften ved første pauses begyndelse strøg Kenny Drew ned i baren i lokalets modsatte ende, hvor en begejstret samtale mellem en flok music lovers opstod. Sammen med Lundgaard og Thigpen returnerede Carter til scenen og afventede koncertens genoptagelse. Drews barophold trak ud og Carter gik til mikrofonen: 'Ladies and Gentlemen, you are listening to the Kenny Drew Quartet – as soon as he's back on stage, the music will continue!'. Aldrig har en mand bevæget sig så hurtigt mellem to punkter, og trods Drews mørke lød, var det overmåde tydeligt, at han rødmede i hele sit skamfuldt bøjede åsyn.

Musikken upåklagelig.

Man var nu ikke altid SÅ heldig – der var unægteligt store forventninger, når de højt yndede koryfæer trådte an. Midt i juli 1991 spillede Benny Carter All Stars (Carter, Harry Sweets Edison, Al Grey, Marian McPartland, Milt Hinton og Louie Bellson) lige pludselig en udendørs eftermiddagskoncert i Tivoli, København. Alle glædede sig som vanvittige, tænk engang, ud over de sagnomspundne instrumentalister var der to, hvis ikke tre, arrangører i samme all star sextet – det måtte blive ekstraordinært!

I forhåbningernes lykkerus vovede man endda at tænke tilbage på alle de pladeindspillede fantastiske småbands fra 1950/60'erne, hvor Hinton og Bellson ofte havde været ankermand i nogle særdeles velfungerende rytmegrupper.

Næ, nej, sådan skulle det ikke være. Hver mand/dame blev stort set lanceret som enesolist i numrene. Der forekom næsten intet kollektivt ensemblespil og slet ingen flerstemmige passager. Dertil nåede man aldrig at få afstemt lyden til en velfællesfungerende orkester-sound.

Programmet omfattede foruden andre melodier 'Just Friends/Out of Nowhere/Green Dolphin Street/Take the 'A' Train/Misty/Center Piece/Willow Weep/Don't Mean a Thing'.

Hintons solonummer var, ret umotiveret og helt ude af proportion, 'Joshua Fit the Battle of Jericho' – hvor MH ustandseligt kurede op og ned ad strengene i enerverende glissandi og med uhensigtsmæssig el-tone på bassen. Dagens så absolut længste præstation, da efterfølgende også Bellson skulle nå sit klimaks i samme nummer.

Selvsagt var forventningerne for høje! Afgjort. Koncerterne med vore helte blev meget bedre, da man som tilhører lærte ikke at spænde visionerne for højt. Men alligevel, trods de individuelle guldgruber, sjældent har en så stjernespækket besætning som denne taget gejsten fra så mange på så kort tid.

Den amerikanske jazzblog 'Jazz Lives' skriver: Up in the clouds with Bill Coleman. Ingen anden trompetist har lydt mere yndefuld end Bill Coleman, der i passet burde have anført sin profession som "aerialist". Det var ikke et spørgsmål om at spille i det høje register, andre hornblæsere er nået længere op i stratosfæren, men det var den lethed, hvormed Coleman byggede sine frodige himmelbuer – fortryllende magisk. And his sound! Not brass, and valves, and air pressure, and force - but "gold to airy thinness beat."

Henrik Wolsgaard-Iversen beretter et juleeventyr af Dickens format fra hint bevingede 'dengang':

... nå, men en juleaften for et par dage siden, var Ben Webster inviteret. Han ankom i sit stiveste puds med et stort smil og med en sort kat, som bare var fulgt efter ham på Nansensgade - han havde dyretække i usædvanlig grad. Katten ræsedirekte hen i det ret store juletræ - der var jo børn - sprang op i det, væltede det ned over det ret store akvarie, som derefter tømte sig på vort stolt indkøbte nye gule kinesiske silketæppe, hvor fisk, planter, lort og pumper skabte et nyt mønster.

'Damned cat', sagde Ben og forsøgte at samle nogle spjættende ciklider op fra gulvet. Og han stod faktisk med een i halen, men der var ingen steder at anbringe fisken. 'Well,' sagde han, 'Merry Christmas to you, damned cat.' Slurp.

Det var sådan en fin begyndelse på aftenen, og se om Ben ikke osse fik mandlen - jo, han gjorde!

Benny Carter i 'Sluk-Efter' august 1980 med Kenny Drew, Jesper Lundgaard og Ed Thigpen. Fotograf Erik Betting (1919-2006) copyr. Danish Tourist Board, som allerede i 1980'erne udfasede billedet pga forældet aktualitet.

